

[Udenrigsministeren.]

et vigtigt mål for deres politik. En endelig afgørelse med hensyn til Tysklands grænser må afvente en sådan overenskomst;

d) at en gennemførelse ad fredelig vej af tysk genforening i fuld frihed forbliver et afgørende mål for deres politik;

e) at Berlins sikkerhed og velfærd og vestmagternes forbliven i Berlin anses for et betydningsfuldt led i bestræbelserne for at opretholde freden i den frie verden, hvorfor de vil opretholde væbnede styrker i Berlins område, sålænge deres forpligtelser kræver dette, og at de tre vestmagter derfor bekræfter — d. v. s. bekræfter den allerede i kraft af Atlantpagten gældende forpligtelse — at de vil behandle ethvert angreb mod Berlin fra et hvilket som helst hold som et angreb mod deres egne styrker og dem selv; samt

f) at de betragter som en trusel mod deres egen fred og sikkerhed enhver magt-ansvendelse, som i strid med FN-pagtens principper truer integriteten eller enheden i den atlantiske alliance eller dennes forsvarsmæssige formål. Den regering, der begår en sådan handling, vil have forspildt sin ret til enhver garanti og enhver militær hjælp, som den nordatlantiske traktat yder. Tyskland såvel som ethvert andet medlemsland vil således forskertse sin ret til bistand i henhold til Atlantpagten, såfremt det foretager handlinger, der er i strid med de påtagne forpligtelser.

De tre stormagter vil på mødet i Paris opfordre de øvrige Atlantmagter til at tiltræde denne erklæring.

9) En væsentlig forudsætning for, at Londonkonferencen kunne afsluttes med positivt resultat, var uden tvivl det tilsagn, den britiske regering gav om fortsat på det europæiske kontinent, herunder Tyskland, at ville opretholde de væbnede styrker, den for tiden har tildelt den europæiske øverstbefalende, d. v. s. 4 divisioner landstyrker plus en taktisk luftstyrke. Den britiske regering har forpligtet sig til ikke at trække disse styrker tilbage i strid med et ønske hos flertallet af Bruxellesmagterne om at beholde dem.

Hertil er dog knyttet et forbehold med hensyn til en eventuel akut oversøisk nødsituation. Man tør formentlig også regne med, at den amerikanske regering fortsat

vil opretholde troppestyrker i Europa. Den amerikanske udenrigsminister lovede på Londonkonferencen, at han, såfremt Bruxellestraktatplanen lykkedes, ville anbefale præsidenten dette.

10) Endelig skal nævnes, at det på Londonkonferencen blev ført til protokol, at alle de på konferencen repræsenterede regeringer var af den anskuelse, at Atlantpagten skal betragtes som værende af ubestemt varighed.

Efter nu at have gjort rede for hovedindholdet af Londonkonferencens slutakt vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til dette internationale værk, der synes at kunne blive af skelsættende betydning for den politiske udvikling.

Når Londonkonferencen førte til et positivt resultat, skyldtes det dels, at de deltagende lande ikke på forhånd havde indtaget stejle standpunkter, dels at der fra mange sider bragtes virkelige ofre, der sikkert vil vise sig at være af afgørende betydning for Vestens fremtid. Netop det, at der kunne opnås et kompromis, hvor så vitale interesser stod overfor hinanden, lover godt for den ånd, hvori det fremtidige samarbejde vil blive ført.

Der er i denne forbindelse særlig grund til at nævne det britiske tilsagn om at ville opretholde troppestyrker på kontinentet. Storbritannien har her gjort et afgørende brud på sin traditionelle udenrigspolitik, hvilket klart viser den overmåde store betydning, man fra britisk side har tillagt en løsning af hele det vestlige forsvarsproblem.

Jeg finder også anledning til at fremhæve de indrømmelser, man både fra fransk og tysk side i spørgsmålene omkring rustningskontrollen har ydet i den fælles interesse, og der er grund til med tilfredshed at notere den amerikanske udenrigsministers udtalelse om at ville tilråde en fortsættelse af den hidtidige amerikanske forsvarspolitik i Vesteuropa, såfremt Londonkonferencens resultater føres ud i livet.

Med hensyn til Danmarks stilling til Londonkonferencens resultater er regeringen af den opfattelse, at Den vesteuropæiske Union vil være velegnet til at føre kontrol med rustningerne på kontinentet, og måske vil de tilsynsorganer, der oprettes, til sin tid kunne anvendes i forbindelse med den almindelige verdensomspændende rustnings-